

Sygn. akt II Ka 406/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2024 r.

sprawy **I. W.**

oskarżonej z art. 212 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 15 marca 2024 r. sygn. akt II K 448/23

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonej I. W. na rzecz oskarżycielki prywatnej G. W. 840 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonej I. W. na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych opłaty za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 406/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 15 marca 2024 roku, sygn. akt II K 448/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---	--	-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obraży przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k., polegającej na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zebranego materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, w postaci zeznań świadka B. W. oraz pokrzywdzonej G. W. w zakresie w jakim wskazały one, że słowa wypowiedziane przez oskarżoną objęte zarzutem oskarżenia, zostały usłyszane przez osoby trzecie, tj. mężczyznę stojącego w kolejce, pozostałych petentów oraz pracowników PGE obsługujących przy okienkach, przy jednoczesnej odmowie wiarygodności zeznań oskarżonej oraz świadka J. W.; podczas gdy:</p> <p>a) zeznania B. W. i G. W. nie korespondują z wiarygodnymi zeznaniami A. B., J. M., A. K. oraz P. B., tj. osób postronnych, niezainteresowanych korzystnym rozstrzygnięciem dla żadnej ze stron, którzy zeznali, że nie pamiętają żadnej sprzeczki z 16 marca 2023 roku i nie przypominają sobie słów „gwałty analne” wśród petentów;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zatem nie może być prawdą, że „osoby przy stanowisku zareagowały tak samo jak ten chłopak który był w kolejce”;

b) ze względu na silny spór między oskarżoną, a pokrzywdzoną, obdarzenie walorem wiarygodności zeznań tylko jednej ze stron konfliktu, jest sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, ponieważ w takiej sytuacji konieczne jest odwołanie się do dowodów obiektywnych oraz zeznań osób trzecich;

c) ocenę, że J. W. jest mężem oskarżonej dlatego wspierał jej linię obrony, a jego zeznania były wyuczone można automatycznie odnieść również do oceny zeznań B. W., która jako córka pokrzywdzonej była zainteresowana korzystnym rozstrzygnięciem sprawy dla matki;

d) B. W. w momencie wypowiedzania przez oskarżoną słów objętych zarzutem oskarżenia, rozmawiała przez telefon, zatem możliwości usłyszenia przez nią tych słów, a tym bardziej oceny czy słowa te zostały usłyszane przez osoby trzecie były ograniczone - tym bardziej, że jeśli B. W. oglądała całą sytuację patrząc na matkę i oskarżoną, to musiała wówczas stać tyłem do kolejki, zatem nie mogła jednocześnie zauważyć reakcji osób stojących za nią;

e) Sąd I instancji błędnie przyjmuje, że „mało wiarygodnym jest, że oskarżona zdenerwowana faktem odmowy podpisu przez G. W. żądanego dokumentu uprzednio podeszła do niej by po cichu wypowiedzieć takie słowa” ponieważ ze zgromadzonego materiału dowodowego zgodnie wynika, że w chwili gdy pokrzywdzona odmówiła podpisania dokumentu, oskarżona już przy niej stała, a nie jak

przyjął Sąd I instancji, że oskarżona podeszła do pokrzywdzonej dopiero gdy ta odmówiła podpisania dokumentu;

f) w czasie zajścia, pomiędzy J. W., a G. W. trwała rozmowa przy której była obecna oskarżona, a wszystkie osoby stały blisko siebie, zatem zasady doświadczenia życiowego nakazują przyjąć, że oskarżona nie musiała mówić głośno, aby wypowiedziane przez nią słowa dotarły do pokrzywdzonej;

2) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazy przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k., polegającej na newszechstronnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego i nieuwzględnieniu przy ustalaniu faktów dowodów z zeznań A. B., J. M., A. K. oraz P. B. jako niemających znaczenia dla ustalania faktów; podczas gdy:

a) świadkowie ci są osobami postronnymi, obcymi zarówno dla oskarżonej jak i pokrzywdzonej, dlatego w sytuacji silnego konfliktu między stronami, ich depozycje mają kluczowe znaczenie dla dokonania ustaleń faktycznych;

b) świadkowie zgodnie wskazali, że nie pamiętają żadnej sprzeczki z 16 marca 2023 roku i nie przypominają sobie słów „gwałty analne” wśród petentów - zaś zasady doświadczenia życiowego nakazują przyjąć, że sprzeczka z użyciem słów „gwałty analne” zostałaby zapamiętana przez świadków, ze względu na charakter i znaczenie tych słów;

c) w złożonych depozycjach A. K. wskazał, że „Odległość, w której znajdują się krzeselka pozwalające na oczekiwanie do okienka obsługi interesanta pozwala na usłyszenie w

zależności od natężenia głosu z jakim te kłóące osoby mówią" - zatem jeśli pracownicy PGE obsługujący przy okienkach nie słyszeli słów wypowiedzianych przez oskarżoną, oznacza to, że słowa te zostały wypowiedziane z małym natężeniem głosu (oskarżona nie krzychała) i nie były słyszane przez osoby trzecie;

a w konsekwencji:

3) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez przyjęcie, że oskarżona wypowiedziała słowa objęte zarzutem oskarżenia głośno i że były one słyszane przez osoby trzecie, podczas gdy:

a) jedynym dowodem potwierdzającym taką wersję, jest zeznanie B. W. w którym wskazała, że stojący za nią mężczyzna miał „zdziwioną minę”, co nie pozwala na poczynienie stanowczych ustaleń faktycznych w zgodzie z zasadą prawdy materialnej;

b) brak jest jakichkolwiek dowodów z których wynikałoby, że osoby postronne stojące w kolejce usłyszały słowa wypowiedziane przez oskarżoną;

co miało wpływ na treść orzeczenia, ponieważ adresatem słów wypowiedzianych przez oskarżoną, była wyłącznie pokrzywdzona G. W., natomiast dla wyczerpania znamion przestępstwa z art. 212 § 1 k.k., jedynym odbiorcą przekazu informacyjnego o charakterze zniesławiającym nie może być wyłącznie pokrzywdzony w następstwie takiego działania;

4) ewentualnie, na wypadek nieuwzględnienia zarzutów 1-3 na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzut

obrazy przepisów postępowania w postaci art. 5 § 2 k.p.k. poprzez błędne zastosowanie tego przepisu w sprawie, w której występowały wątpliwości co do sprawstwa oskarżonej, albowiem z ocenionych przez Sąd I instancji jako wiarygodne dowodów wynikają przeciwstawne wersje wydarzeń, tj. z zeznań B. W. oraz G. W. wynika, że oskarżona w głośny sposób wypowiedziała słowa objęte zarzutem oskarżenia i że były one słyszalne przez osoby trzecie, natomiast z zeznań A. B., J. M., A. K. oraz P. B., wynika, że nie słyszeli oni słów wypowiedzianych przez oskarżoną; jednocześnie Sąd 1 instancji nie dysponował nagraniami z monitoringu, który to dowód jako obiektywny mógłby pozwolić na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych, wobec czego wątpliwości te winny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonej;

5) na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej, w postaci art. 212 § 1 k.k. poprzez dokonanie jego błędnej wykładni polegającej na przyjęciu, że słowa wypowiedziane przez oskarżoną „już wzięłaś pieniądze za gwałty analne” wyczerpują znamię pomówienia o takie postępowanie, które może poniżyć pokrzywdzoną w opinii publicznej; podczas gdy:

a) zniesławiające zarzuty dla wyczerpania znamion przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. muszą w obiektywny sposób stwarzać zagrożenie dla dobrego imienia pomówionego podmiotu; a kryterium ustalenia czy doszło do pomówienia, są normy funkcjonujące w danej zbiorowości

w oparciu o które należy ustalić, jaki wpływ dane zachowanie sprawcy mogło wywrzeć na ustosunkowaniu się do pokrzywdzonego kręgu osób, w którym on się obraca i funkcjonuje - natomiast na gruncie niniejszej sprawy, słowa „już wzięłaś pieniądze za gwałty analne”, nawet jeśli przyjąć, że mają charakter sugerujący, obiektywnie nie są zdolne do pogorszenia w odbiorze społecznym opinii o pokrzywdzonej:

- słowa te ze względu na semantykę, mogą zainteresować postronnych obserwatorów, jednak są na tyle niejasne i szczątkowe, że przeciętny odbiorca nie jest w stanie ustalić czy i w jaki sposób adresat tych słów otrzymał pieniądze, a tym samym czy dopuścił się działania nagannego prawnie lub moralnie;

- w odbiorze społecznym w którym funkcjonuje pokrzywdzona, wypowiedziane słowa obiektywnie nie zagrażają pogorszeniem opinii o pokrzywdzonej, gdyż ze względu na jej wiek, sposób życia i wykonywany zawód, nie sposób obiektywnie założyć aby osoby z jej kręgu przyjęły, że pokrzywdzona otrzymała pieniądze w wyniku jakichkolwiek czynów nagannych moralnie lub prawnie (jak nierząd itp.);

b) bez znaczenia dla wyczerpania znamion przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. jest to, czy zniesławiający zarzut jest krzywdzący, upokarzający dla pokrzywdzonego (a do czego odwołał się Sąd I instancji), ponieważ „poniżenie w opinii publicznej” oznacza, że chodzi tu nie o urazę osobistych uczuć osoby pokrzywdzonej, ale o to, jak osoba pomówiona będzie postrzegana przez szeroki, nieokreślony krąg osób;

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonej okazały się niezasadne, wskutek czego apelacja nie została uwzględniona. Sąd Rejonowy wbrew przekonaniu apelującego, wszechstronnie i wnikliwie ocenił kompletnie zgromadzony materiał dowodowy, wyciągając trafne wnioski zarówno co do przebiegu przedmiotowego zdarzenia, jak również oceny zachowania oskarżonej I. W. pod kątem postawionego jej przez oskarżycielkę prywatną G. W. zarzutu zniesławienia. Rozstrzygnięcie zostało przekonująco umotywowane w pisemnym uzasadnieniu.</p> <p>W wyniku przeprowadzonego w sposób prawidłowy postępowania, Sąd I instancji ustalił fakty istotne dla niniejszej sprawy, a jednocześnie nie budzące wątpliwości. Rzeczywiście bowiem w dniu 16 sierpnia 2023 roku w S., w Biurze (...) S.A. Oddział (...), w obecności innych osób, w tym osób postronnych, oskarżona I. W. zwróciła się do G. W. słowami „już wzięłaś pieniądze za gwałty analne”. Ustalenie to znajduje oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, tj. częściowo wyjaśnieniach I. W., zeznaniach G. W., zeznaniach B. W. oraz częściowo zeznaniach J. W., które to źródła dowodzenia Sąd Rejonowy obdarzył – w przypadku zeznań pokrzywdzonej oraz świadka B. W. - w całości wiarą, a w przypadku wyjaśnień oskarżonej oraz jej męża – jedynie częściowo wiarą, z którą to decyzją Sąd Okręgowy się w pełni zgadza, podobnie</p>	

jak z wyrażonym w uzasadnieniu poglądem, iż twierdzenia oskarżonej oraz świadka J. W., że przedmiotowe słowa oskarżona wypowiedziała jedynie szeptem na ucho G. W., są wyrazem przyjętej linii obrony, a całokształt ujawnionych okoliczności oraz dowody ocenione zgodnie z zasadami wyrażonymi w art. 7 k.p.k nie pozwalają na przyjęcie takiej alternatywnej, niewiarygodnej wersji wydarzeń.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego należy podnieść, że Sąd odwoławczy nie stwierdził obrazy art. 7 k.p.k., która polegałaby na bezzasadnym obdarzeniu wiarą zeznań złożonych przez pokrzywdzoną G. W. i świadka B. W. przy jednoczesnej odmowie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej oraz relacji świadka J. W.. Sąd Okręgowy nie podziela argumentacji obrońcy oskarżonej przytoczonej na oparcie tego zarzutu. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu, zeznania pracowników oddziału PGE w S. były szczere, jednak osoby te nie miały wiedzy na temat przedmiotu postępowania. Prawdą jest, że żaden ze świadków w tej grupie osób nie potwierdził faktu usłyszenia wypowiedzianych przez oskarżoną słów, jednak świadkowie ci podkreślali, że w miejscu ich pracy na co dzień jest głośno i nie sposób wyłapać słów wypowiedzianych przez interesantów między sobą, zwłaszcza, że pracownicy skupiają się na swojej pracy i nie zwracają uwagi na zachowanie osób oczekujących na obsługę. Ponadto świadkowie wskazali, że epizodyczne niesnaski między klientami puszczają w niepamięć. Sąd Okręgowy analizując treść zeznań świadków: A. B., J. M., A. K. oraz P. B.

doszedł do przekonania, że wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonej, ich depozycje w żaden sposób nie wykluczają wiarygodności relacji przedstawionej przez pokrzywdzoną G. W. oraz świadka B. W.. Podkreślenia wymaga, że w przekonaniu Sądu Okręgowego, niekwestionowany w sprawie, a podniesiony przez skarżącego fakt pozostawiania stron postępowania w konflikcie nie świadczy o tym, że zeznania złożone przez pokrzywdzoną oraz świadka są automatycznie nieprawdziwe. Sąd Okręgowy nie dopatrył się także w zeznaniach wskazanych osób rozbieżności, które wskazywałyby na nierzetelność czy stronniczość ich relacji i wątpliwości co do ich wiarygodności. Powoływanie się przez skarżącego obrońcę na poszczególne, pojedyncze stwierdzenia świadka B. W. zawarte w jej zeznaniach celem ich zakwestionowania, bez uwzględnienia ich całokształtu i powiązania z pozostałym materiałem dowodowym, nie może skutkować oczekiwany przez niego rezultatem.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji prawidłowo ocenił zeznania świadka J. W., który w swoich depozycjach potwierdził fakt wypowiedzenia przedmiotowych słów przez oskarżoną, kwestionując jedynie natężenie głosu przy ich wypowiedzeniu. Świadek w swoich depozycjach wielokrotnie podkreślił, że oskarżona powiedziała te słowa cicho, a wręcz „po cichuteńku”. Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji obrońcy oskarżonej zgodnie z którą Sąd meriti odmówił waloru wiarygodności zeznaniom świadka J. W. tylko dlatego, że jest on mężem oskarżonej.

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, o niewiarygodności zeznań świadka świadczyła ich wręcz nieprawdopodobna treść. Zdaniem Sądu Okręgowego, sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego byłoby przyjęcie, że rzeczywiście, jak twierdzi świadek, oskarżona wypowiedziała przedmiotowe słowa „po cichuteńku”. Gdyby tak było, to ani on, ani świadek B. W. nie byłiby w stanie tych słów usłyszeć. Wersja ta jest niezgodna z wiarygodnymi zeznaniami świadka B. W., która opisała, że oskarżona mówiła te słowa głośno, w emocjach. Sąd meriti przy ocenie zeznań wziął pod uwagę oprócz ich treści, także ich kontekst zewnętrzny oraz zachowanie samej oskarżonej na sali rozpraw. Taka całościowa ocena, z uwzględnieniem kontekstu sytuacyjnego, prowadzi do wniosku, że wersja przedstawiona przez oskarżoną oraz świadka J. W. jest nieprawdopodobna, a wręcz nielogiczna. Wobec powyższego, na odrzucenie zasługuje również daleko idąca argumentacja, że wszystkie osoby będące ustalonymi świadkami przedmiotowego zdarzenia, tj. pokrzywdzona G. W., oskarżona I. W., świadek B. W. i świadek J. W. stali na tyle blisko siebie, że przedmiotowe słowa wypowiedziane przez oskarżoną dotarły tylko do wąskiego grona osób. Twierdzeniom tym przeczą częściowo wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej, która stwierdziła, że jej mąż słyszał wypowiedziane przez nią słowa, ponieważ stał 2-3 kroki od niej. Nielogiczne byłoby przyjęcie, że świadek stojący 2-3 kroki usłyszał wypowiedziane słowa, chociaż miałyby być wypowiedziane „po cichuteńku” i „na ucho”, a świadek B. W. stojąca metr od

pokrzywdzonej już nie. Wersja ta tym bardziej nie zasługuje na wiarę, że z zeznań świadka B. W. wynika, że jej reakcją na głośno wypowiedziane słowa było odłożenie telefonu, podejście do stolika i poproszenie oskarżonej, żeby się uspokoiła. Taka reakcja świadka na usłyszane słowa jest naturalna, co również utwierdza Sąd Okręgowy w przekonaniu o wiarygodności jej depozycji.

Wobec powyższego, niezasadny był również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który wyrażał się w niesłusznym przyjęciu, że oskarżona wypowiedziała słowa objęte zarzutem oskarżenia głośno i że były one słyszane przez osoby trzecie. Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji skarżącego, według której zebrany materiał dowodowy, w szczególności uznane za wiarygodne zeznania świadka B. W. oraz pokrzywdzonej I. W. są niewystarczające do przyjęcia, że zachowanie oskarżonej wypełniło znamiona przestępstwa z art. 212 §1 k.k. Jak wynika z poprawnie przeprowadzonego postępowania dowodowego, odbiorcą słów wypowiedzianych przez oskarżoną, nie była sama pokrzywdzona. Słowa te, jak wspomniano wyżej, słyszał również świadek J. W. oraz świadek B. W.. Biorąc pod uwagę miejsce wypowiedzianych słów, nielogicznym byłoby wykluczenie, że nie słyszały tego osoby postronne, zwłaszcza, że pracownicy zeznali, że oddział PGE, w którym miała miejsce przedmiotowa sytuacja, odwiedzany jest przez znaczną liczbę interesantów każdego dnia.

Podkreślenia wymaga, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku

jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 31 marca 2023 r., II AKa 84/22, LEX nr 3577092). Apelujący w przedmiotowej sprawie zaniechał skutecznego wykazania zarzucanych naruszeń, ograniczając się jedynie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Odpowiadając na zarzuty ewentualne sformułowane w apelacji podkreślenia wymaga, że w przedmiotowej sprawie nie ujawniły się jakiegokolwiek wątpliwości dotyczące stanu faktycznego, a alternatywne wersje przedstawiane przez oskarżoną i świadka J. W. zostały słusznie odrzucone jako niewiarygodne oraz będące częścią linii obrony oskarżonej. Przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wyłącznie wątpliwości, które rzeczywiście powziął sąd rozpoznający sprawę i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Nie chodzi zaś w tym przepisie o wątpliwości którejsz ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zatem zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów.

Wbrew stanowisku skarżących Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy, wyprowadzając ze zgromadzonego materiału dowodowego trafne wnioski końcowe. Tok rozumowania i sposób wnioskowania Sądu I instancji przedstawiony w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest prawidłowy pod względem logicznym i zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Przedstawiona w uzasadnieniu tego wyroku ocena dowodów, w tym zeznań pokrzywdzonej, czy też innych przesłuchanych w sprawie świadków, jest zdaniem Sądu Okręgowego prawidłowa i nie sposób doszukać się jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania jej trafności, a tym samym i do podważenia ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego.

Odnosząc się do zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej, wskazać należy, że czynność sprawcza zniesławienia sprowadza się do pomawiania innej osoby o takie postępowanie lub właściwości, które mogą ją poniżyć w opinii publicznej. Zniesławienie, na co wskazuje sama nazwa tego występku, godzi w sławę innego podmiotu, postrzeganą jako jego dobre imię i domniemanie wszelkich cech pozytywnych. O zaistnieniu podstaw do odpowiedzialności karnej z art. 212 § 1 kk można mówić wtedy, gdy sprawca zakomunikował przynajmniej jednej osobie, bądź w obecności przynajmniej jednej osoby, wiadomości o postępowaniu, lub właściwościach innej osoby, mogących poniżyć ją w opinii publicznej. Jak wynika z

materiału dowodowego w lokalu oddziału PGE znajdowali się petenci, a przynajmniej jeden z nich z pewnością te słowa słyszał. Ponadto, pomówienie jest przestępstwem formalnym z narażenia, dla dokonania którego nie jest wymagany skutek w postaci rzeczywistego poniżenia lub utraty zaufania przez pokrzywdzonego (por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2010 r. II KK 105/10, LEX nr 621198). Karalne jest już samo stworzenie stanu prawdopodobieństwa jego nastąpienia (chodzi o postępowanie lub właściwości, które „mogą poniżyć”). Narażenie na poniżenie będzie tu obejmować wszelkie negatywne następstwa na płaszczyźnie ukształtowanej opinii o pokrzywdzonej. Nie ulega wątpliwości, że w ramach czynu przypisanego oskarżonej wskazano, że pomówiła oskarżycielkę prywatną o takie właściwości, które mogły poniżyć pokrzywdzoną w opinii publicznej, co już samo wyczerpywało znamiona z art. 212 §1 k.k.

Sąd Okręgowy w całości podzielił rozważania Sądu I instancji zawarte w uzasadnieniu, a odnoszące się do oceny kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonej, w szczególności użytych przez nią słów, które w przekonaniu Sądu Okręgowego słusznie zostały uznane za dwuznaczne, bowiem mogą sugerować osobie postronnej, nieznającej tła konfliktu między stronami, że pokrzywdzona czerpie zyski z nierządu, bądź uzyskuje je w podobny sposób, który jest oburzający lub gorszący w odbiorze społecznym. Treść apelacji nie zawiera okoliczności, które skutecznie podważałyby słusność

rozważań przeprowadzonych przez Sąd I instancji.	
Wniosek	
o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez skarżących, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie, co zostało rozważone we wcześniejszej części uzasadnienia.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Wskazano w rubryce 3.1. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrył się uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.-
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II, III	<p>Sąd Okręgowy stosując art. 636 §1 k.p.k. zasądził od oskarżonej I. W. na rzecz oskarżycielki prywatnej G. W. kwotę 840 złotych określoną w §11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1964 z późn. zm.) tytułem zwrotu wydatków na ustanowienie pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Ponadto, Sąd Okręgowy na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążył oskarżoną kosztami</p>

sądowymi za II instancję w kwocie 30 złotych tytułem opłaty na rzecz Skarbu Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------